

פנתה למה שהתפרסם במדורו של גלאי, כתבו מכתבי מחאה למעריב.

איש מהם לא שם לב כי באותו גליון בו הופיע הפרסום המשמיק על הספרדים כבר פורסמה ההתנצלות. היתה זו טעותו של הבחור העזער. במקור היתה הכוונה להכליל בין אנשי השירותים את הספרדים, אך בטעות הודפס הספרדים.

מנגנון

האב נפל,

הילדים רעבים ללחם

חנה אקרמן התאלמנה כאשר בעלה, סגל אקרמן, טבע, יחד עם איש צה"ל נוסף, הקי ברניס, לאחר סגירת טילים מצריים בספונת הדיג שלם אורית, ליד חופי ימת ברדויל.

השבוע, שלושה חודשים לאחר האסון, ניתן היה למצוא את האלמנה הטרייה ב־קרית, מול פתח ליסכחו של שרה־ביטחון. האם פתחה שם בשביחה, לאחד ילדיה החלו סובלים חרפת־רעב. פשוטו כמשמעו.

את צעירה, לא תמותי. הסיבה ל־שערוריה זו היה חור תמוה בחוק למען נפגעי הספר. בהתאם לחוק זה, זכאי ל־פיצויים כל אורח שנפגע בפעולת אויב באזור־ספר אך חוק זה אינו כולל משום מה אורחים שנפגעו בשטחים המוחזקים. התוצאה: חנה אקרמן וילדיה נשארו ללא מקור פרנסה.

לאחר תום תקופת האבל, פנתה חנה ל־מוסד לביטוח לאומי. שם גילתה שמה ש־מגיע לכל אורח הנפטר בתחומי ישראל, לא מגיע למי שנפטר בשטחים: המקרה ה־זה שייך לטיפולו של משרד־הביטחון, הס־בירו לה שם.

היא פנתה למשרד הביטחון — ושם גילתה את הסיפור על החור שבחוק. היא החלה מתרוצצת בין המשרדים — ללא הועיל. אולי בעקבות המקרה הזה יתוקן החוק, הסביר לה אחד הפקידים. בן־משה, הממונה על יחסי־הציבור במשרד־הביטחון, לא יכול היה גם הוא להושיעה. פקיד אחר,

חנה אקרמן ובעלה סגל ז"ל בין משרד למשרד, הילדים רעבים

לסענתה, התייחס אליה סתם בגסות: „גברת, את עוד צעירה. לא תמותי מרעב“, אמר לה לדבריה.

החוק וחרעב. אולי לא — אבל לדיה כבר רעבים. אינני יודעת מה עוד לעשות, בכתה השבוע. כולם דוחים או תי בכל מיני תירוצים. איך ייתכן שבמדינת־ישראל לא ימצא הסדר למשפחתו של אורח שנהרג בידי האויב? האם זה צריך לעניין את הילדים שלי, שהחוק לא בסדר? בעלי הקריב את נפשו למען המולדת — שהמולדת יתן לפחות אוכל לילדים שלו.

סמורנטים

האסון

הגדול

ח"כ מנחם בגין יודעע מן הסתם לשמוע כי אחדים מראשי תא־הסטודנטים של מפלגת תו הציעו להכיר ביישות המלטינית.

(המשך בעמוד 22)

העם

מס עבור

השקט

אם רצה מישהו הוכחה לכך שישראל היא מדינת האבסורד, די היה לו להתברר נן השבוע בתגובותיהם של אורחי ישראל. הממשלה, תוך הפרה מוחלטת של התחייבותיה מלפני חצי שנה, העלתה את ה־מיסים, גרמה לעליית יוקר המחיה בשיעור ניכר. אילו היו צעדים מוניטאריים אלה נג־קטים עוד לפני שבועיים, לפני שנכנסה הפסקת־האש לתוקפה, הם היו גורמים להת־מרמרות אין־קץ וגל של א־שקט במשק ובציבור.

השבוע, קיבלו אורחי ישראל את ההתי־קרות ונטל המיסים כדבר מובן מאליו כמעט, כמחר שהם משלמים עבור הפסקת־האש. האבסורד היה רק בכך שכל הכספים שתגבה הממשלה מהמיסים החדשים נועדו לממן תקציב בטחון נוסף, שיוצא לרכש ולהכנות לקראת סיבוב נוסף של מלחמה.

עיתונות

סולחה

עם דיין

בצינעה, ללא הכרזות רשמיות, נערכה ל־אחרונה סולחה בין צמרת מערכת דבר ל־בין שרה־ביטחון משה דיין. יארינג, היה ה־פעם, ח"כ גד יעקובי, והיוזמה יצאה מ־עורכת דבר, חנה זמר, הרוצה לחיות ב־שלום עם כולם, ביחוד עם אלה הנראים בעיניה חזקים, או בעלי סיכויים לעתיד.

זמר ביקשה ממזכיר המערכת, איש רפי־לשעבר אוהד זמורה — שהיחסים בינה ל־בינו הם כיום מצויינים לגשש אצל מקור רבי דיין בדבר אפשרות פיוס בינו לבין דבר. זמורה פנה אל ח"כ יעקובי, שלא נאלץ לעמוד הרבה כדי להשיג הסכמתו של דיין. התנאי היחיד של מר דיין: שמערכת דבר תבקש סליחה מדויד בן־גוריון ותתפייס עמו. זמר קיבלה את התנאי במלואו. העורכת וכמה מאנשיה פנו אל בן־גוריון ופייסוהו. התוצאה: לאחר שנים של תרס מצד בניגי על דבר — העניק לאחרונה ראיין לעיתון.

אי־שקט: הדובר לשעבר.

אי־שקט בין מערכת דבר לבין משה דיין, שנחמנה לאחר הסולחה הוא מרכזי ברקאי, לשעבר דוברו של שרה־ביטחון. ב־עיתון מקפידים מאוד שלא לפגוע במשה דיין ובמדיניותו. אם מתקבלים במערכת דבר ריביות — לרבות דבריו־כוח עם דיין — מכיאה זאת המערכת לדיעת מקורביו. תוצאה אחרת של המדיניות החדשה ב־דבר: הסתייגות מדרכו של יגאל אלון. ב־שבוע האחרון התפרסם אמר־התקפה חריף שזקף את כל מחללי ההסברה לחובתו של אלון.

אחד מצמרת מע"י, שמעע על הסולחה עם דיין, אמר: „עכשיו מתחלק הגרעון ה־גדול של דבר בין גולדה ודיין. הגרעון כבר מוצק יותר.“

עורו

הספרדים!

מאז התבטא חיים נחמן ביאליק בגנות הספרדים, לא היתה סערה כזאת בקרב צי־בור הספרדים בארץ. את העילה לסערה סיפק הפעם מדורו של המשורר בנימין גלאי על קפה הפוד. המתפרסם במעריב של יום ישישי.

בין השאר, התפרסם במדורו האחרון ה־קטע הבא: „בדקתי ומצאתי שאין לנו מיי־צבי מוראל ומעצבי־מוראל טובים יותר מן הצהנים, הספרדים, הירקנים, המלצרים, ההוננים. בשתי מילים — אנשי השירותים.“

הפיכת התואר ספרדי למקצוע ועוד מק־צוע של שירותים, הרהימה רבים שלא האמינו למיקרא עיניהם. כמה עיתונאים כבר הכינו מאמרי תגובה חריפים על צורת התבטאות זו. ספרדים, שתשומת־ליבם הו־

חנה זמר מינתה את זמורה לתפקיד מזכיר המערכת לפני הדיונים והסיכומים בדבר מיזוג דבר ולמרחב, חסמה בזה את הדרך לתפקיד בני מישהו מאנשי למרחב.

שם „גבולות־הביטחון האיריא־ליים“

איזה ביטחון נותנים „גבולות־הביטחון“? מה מחירו של „ביטחון“ זה?

בשנה האחרונה לפני מלחמת ששת־הימים הגיע תקציב־הביטחון בקושי למיליארד וחצי ל"י. בסכום זה הקמנו וציידנו את הצבא המפואר, ששבר את צבאות־ערב בשלוש חזיתות תוך שעות מעטות.

זה היה כאשר ישבנו בגבולות לא־ביטחוניים, בגבולות הנוראיים שאם נחזור אליהם — לדברי אני שו ארץ־ישראל השלמה — צפווייה לנו כלייה ואבדון וחורבן שלישי.

בשנה השוטפת — כשאנחנו יושבים ב־אותם „גבולות ביטחון אידיאליים“ — כבר מגיע תקציב־הביטחון לשישה מיליארד ל"י בקירוב — פי ארבע מאותו תקציב ערב־המלחמה.

ועוד היו נטויה, לכל הדיעות. אין איש יודע עד לאן יגיע תקציב־הביטחון לפני גמר שנת־התקציב הנוכחית, שאנו נמצאים כיום עוד במחציתה הראשונה.

אכן, גבולות־ביטחון איריאליים! אולם למען החוק באתם גבולות איד־אליים, כדי לא לזוו מהם חזרה לקירבת הגבול הקודם, חיבלה ממשלת הליכוד ה־לאומי בכל סיכוי של הסדר־שלום, שהיה מחייב את הנסיגה מן השטחים המוחזקים. עצם השימוש במילה „נסיגה“ היה אסור ב־תכלית.

כמה עלה לנו קו זה? כמה הוא עלה?

לפני שלושה שבועות קיבלה ה־ממשלה סוף־סוף את יוזמת רר־ג'רם.

קיבלה בחצי־לב, תחת לחץ, כשכמה מ־חבריה נדרו נדר לעצמם לחבל ביוזמה ב־עודה באיבה. אבל קיבלה. את אותם התנאים הכלולים ביוזמת רר־ג'רס אפשר היה לקבל לפני שנה, כאשר אך החלה היוזמה האמריקאית.

את אותה היוזמה אפשר היה לקבל במוקד 1969, לפני התחלת ההתערבות הצבאית הסובייטית במצריים!

את אותם התנאים, הכלולים בהחלטת מועצת־הביטחון מן ה־22 בנובמבר 1967, יכלה הממשלה לקבל לפני 32 חודשים.

או רכבנו על הסוס. היינו בשיא כוחנו המדיני והצבאי. אילו החלטנו או לקבל תנאים אלה — אותם התנאים שהחליטה ה־ממשלה לקבל עכשיו! — היינו יכולים ל־טול את היוזמה לדינו, למנוע את ההסל־מה ואת חרית מערכות־הנשק היקרות, לקדם פני לחצים עליו, לבוא בדברים ישירים עם מצריים ר/או עם הפלסטינים, לכונן הסדר־שלום מוצק והרדי .

כמה כסף זה היה חוסך? באיזה מצב של פריחה ושיגשוג היה נתון המשק הישראלי היום?

אולם הממשלה החליטה נגד. היא קראה לנו „תבוסתנים“, כאשר הצענו לה לעשות או מה שהיא החליטה לעשות עכשיו.

מדוע?

מפני שהיא רצתה להחזיק בכל מחיר ב־שטחים המוחזקים, או לפחות בחלק גדול מהם.

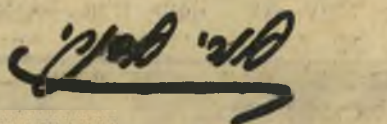
בכל מחיר.

את המחיר שאתה מתחיל ל־שלם עכשיו.

אל תשכח זאת, כאשר פינחס ספיר מגיש לך את החשבון. אין טעם לבוא בטענות אל פינחס ספיר. הוא דווקא היה אחד ה"יוגנים".

אבל יש טעם לבוא אל הממשלה כולה, ואל האנשים המרכזיים בה, שהתנגדו או כ־„נציים“, ובייחוד אל אותם המנסים עכשיו לחבל ביוזמת רוג'רס ובשליחות יארינג, מתוך מגמה ברורה לשים קץ להפסקת־האש.

את המחיר תשלם אתה. ולא רק בכסף.

ממשלת הליכוד הלאומי פשטה את הרגל לפני שבועיים. השבוע היא פשטה גם את היר — ושלתה אותה לתוך כיסך.

פינחס ספיר הגיש לך את החשבון. החשבון עבור הפלמת המלח־מה. החשבון עבור כלייה־נשק ה־חדשים שהפכו רדושים להגנת ביטחוננו.

פינחס ספיר אמר כי בחודש ינואר 1970 אי־אפשר היה לבוא מראש שתהיה מעורבות סובייטית, וכי לאחר־מכן אי־אפשר היה ל־צ

ספיר

אגיש

את

החשבון

פזת מראש שהטילים הסובייטיים יזוו ל־עבר התעלה. הא מנם?

המעורבות הסובייטית באה בעיקבות הח־לטת הממשלה להפציץ את מצריים לעומק, במטרה (הבלתי־מוצעת) להפיל את מישטרן של גמאל עבד־אל־נאצר.

החליטה זו, שחשפה לעיני כל העולם ה־ערבי את אייכולתו של שליש מצריים להגן על ארצו, הכריחה אותו למסור את הגנת מצריים לידי הצבא הסובייטי. הוא בודאי לא עשה זאת מרצון.

הזהרנו בפני סכנת ההתערבות הסובייטית — ומן רב לפני שנתקבלה החלטה, וגם לאחר שהחלו ההפצצות.

אין אנו נביאים. לא היה צורך בחושי־נבואה כדי לראות את הגיון הדברים.

מאחר שהופיעו הטילים הסובייטיים, היה ברור לחלוטין כי יזוו עד גדות התעלה — וכי בעיקבותיהם יבואו מטוסי־הקרב ה־סובייטיים.

הדבר היה קורה גם לולא נכ־נסה הפסקת־האש לתוקפה. חילי־האוויר שלנו יכלו היה לחבל ב־תהליך זה, אך לא למנוע ורא לעצרו לאורך ימים.

הפצצת מצריים לעומק לא היגנה שום מטרה חיובית. היא לא הפילה את עבד־אל־נאצר (ואלו הפילה, לא היה הדבר עוזר לישראל, אלא להיפך). היא לא שיבשה את מערכות מצריים.

אבל החשבון הוא גדול — ואותו מציג עתה פינחס ספיר לתשלום.

מזה שלוש שנים יושבים אנחנו בגבו־לוח הפסקת־האש.

אותם הגבולות, שאנשי ארץ־ישראל השלמה מכנים אותם ב־